

изследваме по-детайлно образа *Родина* в трите текста от първия период, ще установим двуборство на изобразителни ракурси и в тях, което дава основание също да ги мислим за преходни творби. Поради това смятаме цикъла „Хайдушки песни“ за втори пролом в Яворовата поетика: наред с духовната си волност и свобода, героят от „Хайдушки песни“ I демонстрира и своята безродовост и безродност. В този смисъл, що се отнася до заявената в „Песен на песента ми“ върхово самотна, едновременно универсална и уникална позиция на героя, тя внезапно се оказва близка на позицията на героя от „Хайдушки песни“ I. Именно при графично отбелязаните „скокове“ от един макроцикъл в нов е доста отчетлив принципът на *херметично деконструиране*. В този смисъл и поетиките на Яворов се превръщат в *поетики*, т.е. в цитирани от контекста на своето време художествени светове, но условни, ефемерни, подлежащи на проиграване и разпад, или в нещо твърде различно от *персонифицираните поетики* в Славейковия „Остров“. При Яворов семиотичните закономерности са удивително неотменни. Например в „Безсъници“ – напълно в духа на създадените очаквания от „Песен на песента ми“ – образът *Родина* е потискан, заглушаван, липсващ, изличаван или най-много имплицитен чрез своеобразни „минусови“ реалии („Угасна слънце“). Тази особеност обяснява защо началото на „Прозрения“ – стихотворението „Родина“ – провокира като толкова ново и неочаквано, като непредвидено „разпукване“ на дискурса. Всъщност, като достояние на духовната личност, родното пространство е очевиден естетически резултат още във финала на „Антология“. В „Родина“ идеята за *духа-родина*, както и за *родината-дух*, тезисно е изведена и предопределя развитието на текста като умело балансирана реторика⁵⁶. Схематично-аргументационната логика в „Родина“ създава измамно усещане за качествено нова концепция. Демонстративното скъсване с възрожденската патетика и *вазовско* живописване сякаш издига непреодолима бариера между отделните дискурсивни подходи към един